

SAMORDNARE ELLER LILLPOLIS?

Jag får gåshud, i mycket negativ mening, varje gång mina öron bekantas med befattningen *samordnare*. Inför skrivandet av detta började jag med att googla innebörden av en samordnare, men kom sedan fram till att mina egna subjektiva erfarenheter av att både själv ha varit en samordnare under en kort period samt erfarenheten att ha haft med några samordnaren att göra duger mer än bra som underlag. Dessutom så har jag under min studietid kommit fram till att det kvalitativa tillvägagångssättet behagar mig bäst, alltså väljer jag att "spy ut" min frustration byggd på egna erfarenheter.

Jag har börjat arbeta extra som vårdare (igen). Detta efter mycket velande eftersom jag senast då jag jobbade inom vården, vilket var över fyra år sedan, fick "äran" att prova på en samordnartjänst. Vilket slutade med ett ärende hos facket och att en kurator från företagshälsovården hyrdes in med mera.

Vårt problem handlade då om att vi var två samordnare, jag gick inte att tänja på chefens villkor likt den andra samordnaren, jag hade nämligen valt "fel" sida, jag vägrade agera polis gentemot mina kollegor. Min karriär blev med andra ord kortvarig och stridsam. Idag har jag valt att inte inkludera den meriten i min cv.

Denna samhällsstrukturen bygger på hierarkier, det finns en chef under och en över varje chef. Den samord-

narrollen jag har erfarenhet av och är bekant med är längst ner i hierarkin. På denna planhalvan fungerar samordnaren som den moderna tidens springpojke, som får högst ett par tusen kronor mer i bruttolön i månaden och en klapp på axeln för att göra grovjobbet åt chefen. Jag skulle vilja omtitla samordnaren till en "lillpolis".

Med lite otur kan lillpolisen vara av en tyrannisk sort. Som på min nuvarande extraarbetsplats, där två tyranniska individer i befattning av chef och samordnare har hittat varandra. Mina första veckor var jag helt utmatad, inte av själva arbetet som vårdare utan av att lyssna på alla olyckliga kollegor som behövde gråta ut, deras historier, deras lidanden. Jag blev totalt blödig av att höra att här fanns

människor som fruktar att gå till deras arbetsplats, de är livrädda.

Jag har suttit i långa diskussioner och försökt förklara att det inte är springflickan (samordnaren) som är problemet, utan det finns någon bakom denne, en chef som i själva verket är den som styr och beordrar. Springpojkar/flickor finns, har funnits och kommer att finnas som en konsekvens av hierarkisamhället. Men det är svårt att förklara, arbetarna i allmänhet har blivit tillräckligt skrämda för att inte våga ifrågasätta chefen, för att vi lever i en struktur där lydnad och rädsla är vardagsmat och där poliser finns utspridda i olika förklädnader för att hålla igång reproduktionen (arbetarna).

Jag blev nyligen inkallad till samtal hos chefen under ett arbetstillfälle. Chefen undrade vad jag tyckte om personalen på boendet. Jag frågade vad hon egentligen ville veta? Hon nämnde att det pågick en utredning på det stället, vilket kom som en chock för mig. Jag bad chefen att ge mig konkreta exempel på varför de var under utredning, hon menade att ett av deras brott var att de hade utvecklat kompisrelationer till de boende.

Låt mig tillägga att samma chef har ändrat rutiner och vill att man ska kalla brukarna för siffror och bokstäver istället för vid deras personnamn. Hon

menar på att det är för deras sekretess, självständighet och för att de ska leva så normalt som möjligt. Vilket låter konstigt i mina öron eftersom jag anser att få kallas vid sitt eget personnamn är närmare ett normalt liv än hennes sätt som snarare är högst i enlighet med ett institutionaliserat liv.

Det enda som for i mitt huvudet var att jag ville slänga ner henne från balkongen, det kanske hade varit värt konsekvenserna.

VIRVELVINDENS FILMTIPS!

Dokumentären "Drömmarna på taket" handlar om de första svenska husockupationerna som ägde rum i Lund 1969. Klipp ifrån 1969 varvas med intervjuer gjorda idag med 1969 års husockupanter och med klipp ifrån vår egen tids husockupationsrörelse i Lund.

Filmen är mycket välgjord och många av ockupanterna ifrån 1969 får för en gångs skull tala till punkt. Då kämpande man för allaktivitetshus precis som idag, och då mötte man politiker som vägrade att lyssna, och istället försökte lösa sociala problem med poliser – precis som idag.

"Drömmarna på taket" finns att se gratis på SVT-Play: www.svt.se/play

INTERNATIONELLA KVINNODAGEN 1910-2010: 100 ÅR AV KAMP

Steg för steg har kvinnorörelsen kämpat sig till jämnlighet. Sedan socialistiska kvinnor i Tyskland 1910 inrättade internationella kvinnodagen har det hänt mycket: rösträtt, offentliga dagis, fri abort, preventivmedel är lagligt för att nämna några saker.

Men fortfarande består ojämnligheten: lönediskriminering, orättvis fördelning av hemarbete, otrygghet på arbetsmarknaden, tolerans för våld mot kvinnor... Vi tänker inte vänta 100 år till på att problemen ska lösas!

**DEMONSTRATION 8:E MARS
INTERNATIONELLA KVINNODAGEN
19.00 STORTORGET, LUND**

VIRVELVINDEN

NUMMER 26 - VINTERN 2010
INFOBLAD FRÅN OSS ALLA TILL ER ALLA I LUND

ATT ÄLSKA SIG SJÄLV FÖRUTSÄTTNINGSLÖST

ERIK ALMQVIST (SD, POLITIKER)

HANNA GUNNARSSON (V, POLITIKER)

Politiker är as! Dom dunkar varandra i ryggen så fort de får chansen. Det är viktigare för dom att ställa sig bakom varandra än att göra som väljarna vill. När Romano Trajo ockuperades suddades partigränserna ut och med en röst sa de "att ockupera hus olagligt är olagligt". Varför? Jo, därför att ockupationen hotade alla möjligheter för politiker att bestämma. Då spelar det ingen roll om de är höger eller vänster – i fullmäktige är alla lika. Jämställdhetsarbetet i Lunds kommuns fullmäktige har utvecklats så att kärleken till den egna gruppen blivit det viktigaste. Det viktigaste för dom är att de får bestämma. När familjens överhuvud byts ut efter höstens val måste han ha samma möjligheter som alla andra politiker. Att bli älskad förutsättningslöst.

DETTA BLADET

...är skapat av oss i *Virvelvinden*, en socialistisk grupp i Lund.
Vill du hjälpa till med bladet? maila vvv@virvelvinden.net